

Még egyszer a pusztamérgesi földművesszövetkezetben működő bűnszövetkezetéről

A Délmagyarország néhány héttel ezelőtti cikkben leplezte le a pusztamérgesi földművesszövetkezet vezetőinek, különösen Szűcs János szövetkezeti áruházzvezetőnek sorozatos visszaéléseit, agyafurtt csalásait. A csaló-klikk, a falu lakosságának legnagyobb megbotránkozására azonban még mindig a szövetkezet élén áll.

A szövetkezeti és népi vagyoni védelméről van szó, s ha a pusztamérgesi földművesszövetkezet felettes vezetőinek esetleg még nincs elég »konkrétum« a kezükben a bűnszövetkezet tagjainak leváltásához, álljanak itt újabb tények, s ezek után reméljük, hogy a pusztamérgesi dolgozó parasztok végére is megszabadulnak kártevőiktől.

A borcsaló ügyvezető

Kezdjük ezúttal Hegedűs Gábor ügyvezetővel. Hegedűsék a múltban is textilkereskedők voltak, ugyanakkor tekintélyes földbirtokok is rendelkeztek. Hegedűsnek jól jövedelmező vezető állása mellett ma is öt holdnyi szőlője, s ugyanannyi szántóföldje van, melyet állandóan bér munkások művelnek. Már ez a körülmény is alkalmatlanná teszi egy nagy, milliósokkal gazdálkodó földművesszövetkezet vezetésére, de ez még nem minden. A jelenleg Budapesten dolgozó Torma Béla, aki kiskereskedelmi részlegvezető volt 1956 októberéig a pusztamérgesi földművesszövetkezetnél,

szervezőségünkben járt s elmondott néhány bűncselekményt, amelyről eddig nem tudtunk. Ezek szerint Hegedűs egyetértésben az egyik kulákszármazású italboltvezetővel, hat-hét hektónyi saját bort vitt be tavaly szeptemberben a szövetkezeti italboltba, hogy ott, mint állami bort az állam, illetve a szövetkezet részére megállapított haszonkulcs mellett saját zsebükre értékecsenek. Rádásul a bor minőségén aluli volt, mert az italboltokban csak 11 maligánfokos bort szabad kimérni, Hegedűsék lőrszerű bora azonban csak 8 maligánfokos volt. Az állam mellett tehát a fogyasztókat is alaposan megkárosították. Ugyanilyen »maszek« bort juttatott a ruzsai italboltba is, ahol a pénzügyőrség állítólag fel is fedte a visszaélést. Jegyzőkönyvek készültek az ügyben, de következmények nélkül. Torma Béla beismerte, hogy őt, mint kiskereskedelmi részlegvezetőt is lekenyerezte az ügyvezető, megkérte segítsen elsimítani az ügyet, s ő — már azóta nagyon megbánta ezt — segített.

A kulák főkönyvelő visszaélései

A sorozatos csalások, visszaélések elkövetésében a primhegedűs szerepet Szűcsi Mihály 45 holdas kulák fő-

könyvelő vitte. Szűcsről sokan elmondták a faluban, hogy évekkal ezelőtt, amikor a szövetkezethez került, óriási összegű adósság nyomta nyakukat a kulákbirtok után. »Szerény« könyvelői jövedelméből Szűcsi Mihály kifizette apja adósságát, megvásárolta a falu legszebb házát, öt hold gyümölcsösöt telepített.

Honnan van gazdagsága, luxus életmódja?

Erre ismét Torma Béla mondott jellemző példát. Tőle — már mint Tormától — tavaly Szűcsi Mihály kölcsön vett 18 export és 12 hűtőládát, ami állami vagyon volt. Közben Tormánál váratlanul leltározta, s az eredmény többet mutatott ki, Szűcsi ezután közölte Tormával, hogy miután úgyis többlete van, nem adja vissza, megtartja magának a ládákat. Így is cselekedett. Torma azt is beismerte, hogy a ládák miatt is hibásnak érzi magát. Így csordogált hát össze a fekete csatornákon Szűcsi Mihály gazdagsága, innen a jómód.

A fekete ügyletek mestere

S nézzük Borbás Istvánt, az új kiskereskedelmi részlegvezetőt! A felszabadulás előtt termény-, baromfi-állatnyagkereskedő volt egész népes családjával együtt. Afféle nyereszkező, aki mindenkit becsapott, kiuzsorázott, akit csak lehetett. 1949-ig egy személy és egy tehergépkocsija is volt. U 8898-as rendszámú Opel-Blitz teherautójával havonta bejárta az egész országot az infláció idején és később is hamis papírokkal a kezében — miszerint állami felvásárló lett volna — Pusztamérgestől Halasig, Kecskemétig tartotta kezében a fekete kereskedelmet a gazdasági rendőrség orra előtt. Üzemei már akkor »lebukással« fenyegették, de megúszták. Később a Szegedi Autóközlekedési Vállalatnál tűnt fel, ahonnan honvédségi és egyéb benzinnel való visszaélés, fekete fuvarozás, és átismerhetetlen börtületek miatt kellett sürgősen távoznia. Pusztamérgesen ekkor már készen volt az új zsíros állás. A szövetkezetnél kiskereskedelmi részlegvezető lett.

Botosispánból telepvezető

A sorozat nem lenne egész Kalmár János TŰZÉP-telep vezető portréja nélkül. Ő először a Borbényi szőlőbirtoklomban tűnt fel a 40-es évek elején, mint botosispán. A szó szoros értelmében botosispán volt. A háromszáz holdas szőlőbirtokon a háború miatt kevés volt a munkaerő. Kalmár bevonzotta a faluban, hogy minden munkabíró parasztember hetenként vagy havonta — amint a munka kívánta — néhány nap robotot töltsön a gazdaságban. Tettei megvalósításában Kalmárt mindenütt szu-

ronyos csendőrök kísérgettek. A csendőrök közreműködésével még az aratásból is elvitte az embereket szőlőt kapálni, permetezni. Akik vonakodtak a munkától, azokat összeverték. Némelyeket hátracsavart kezükkel fogva kikötöttek, felhúzták a fára. Ezekért a jószolgálatokért Kalmár még a méltóságos úr sógorójának kezét is elnyerte. A felszabadulás után a Pfeiffer-párt környékbeli főszervezője, s a Kisgazdapárt jobboldali zászlóvivője lett. TŰZÉP-telepvezetői jövedelméből már ő is »összekuporgatott« magának egy igen előkelő házat, hogy milyen módszerekkel, azt korábbi cikkünkben már megírtuk.

Elég a levitézlett urak garázdálkodásából

Ezek a levitézlett úri emberek az ellenforradalom napjaiban igyekeztek a lehetőségek szerint a háttérből irányítani. Egyedül csak Borbás újjongott végig az utcákban, hogy most már nem sok van hátra a kommunistáknak, mert jönnek az amerikai csapatok. Csoda-e ezek után, hogy a pusztamérgesi földművesszövetkezetben tiszteséges munkás emberek felelős állásba sohasem juthattak.

Szűcséknek, Borbásékknak, Hegedűséknek, Szűcsieknek — akik eddig már csaknem egész rokonságukat, népes kulák atyafiságukat beépítették a szövetkezetbe, a múlt-kori figyelmeztetés mit sem használt. Egyeseket, mert panaszkodni mertek, kiszorítás nélkül egyszerűen kizavarnak az üzletből. S hogyan tehetik ezt? A kérdésre a választ a földművesszövetkezetek járási központjától kaptuk, amikor azután érdeklődtünk, hogy mi lesz már ezekkel a jómadarakkal.

— Szűcsöt feljelentettük az ügyvédségnél, a többi pedig megfigyelmezzük majd, ha ráérünk — volt a válasz.

A pusztamérgesi nép azonban nem éri be ezzel, azt kívánja: tűnjön el végre a szövetkezet éléről ez az egész falu által gyűlölt klikk. Bocskéletes, néphű emberek kezébe kerüljön a vezetés. Reméljük, ezeketán, már nem használ a korupció, az ezerszálú összeköttetés, melyben a család társaság még ma is olyanvira bízik.

Az ellenforradalom óta 250 új dolgozó kapott munkát a Ruhagyárban

Négy új szalag indul augusztus elején — Napirenden az üzem további bővítése

Szívós, hosszantartó munkával a második negyedében már a Ruhagyár is viszszerterte gazdasági egyensúlyát, sőt tekintélyes összegű nyereséget is produkált a népgazdaságnak. Természetesen a nyereség egy

része évvégi osztalék formájában a dolgozóknak térül vissza.

Az elmúlt három hónapban az üzem nyereségesedésére alapjára 900 ezer forint gyűlt össze, amihez az év hátralévő ré-

szében újabb szép összegeket lehet szerezni.

Az üzem gazdasági helyzetének stabilizálásában nagy szerepe volt az olyan műszaki és munkaszervezési intézkedéseknek, amelyek a termelés bővítését szolgálták. Október óta egyetlen szegedi üzem sem fejlődött annyit, mint a Ruhagyár. Ez már az azóta alkalmazott munkások létszámából is kiderül, hiszen

250 új dolgozóval szaporodott a létszám, ami ma már megközelíti a kétezret.

S most ismét napirenden került az üzem további bővítése. Köztudomású, hogy a gőzvezeték építését már megkezdték, de arról még nem tud a közvélemény, hogy augusztus elején újabb négy szalag indul meg az üzemben. Ezek a szalagok férfilyöntőket és munkaruhákat készítenek, s

a hátra lévő félévben körülbelül 10 millió forinttal növelik az üzem termelési értékét.

A szalagok építése és beszerelése már folyamatban van, s működtetésükhöz 130 dolgozót már korábban felvettek átképzésre. Az egész átalakítást és bővítést az üzem saját anyagi eszközeiből, saját erejéből finanszírozzák.

Az új szalagok munkabaállításával ismét több szövetkezeti készíti majd a Ruhagyár,

s ennek kedvező hatását az őszi vásárlási szezonban már érezkelhetjük.

Ezekkel az intézkedésekkel azonban korántsem zárult le a Ruhagyár további fejlesztése. Áprilisban a vállalat tervezetett adott be a Belkereskedelmi Minisztériumhoz, amelyben az árualap bővítését szolgáló helyi lehetőségeket tárta fel. A tervezet szerint

2 millió forintos beruházással, üzem bővítéssel a Ruhagyár évi 70 millió forintos termelési érték növekedést tudna elérni

— azaz ennyi értéket képviselő kész ruhával többet tudna adni a kereskedelemnek — a vásárlóknak. Az üzem tervezetéhez csatolták a kivitelezés részletes programját is.

Már készen vannak a beruházáshoz a tervek, és gondoskodott az üzem építőanyagáról, illetve építővállalatokról is.

Mindez természetesen még nem jelenti azt, hogy az üzem bővítéséhez szükséges 2 millió forintot megkapja a Ruhagyár — hiszen a tervezet alapos vizsgálat alapján bírálják el, mert minden beépített forint helyét szigorúan kell elbírálni. A Beruházási Bank — az üzemben szerzett információink szerint — igenlően bírálta el a Ruhagyár árualap növelésére vonatkozó tervezetét, s valószínűleg megkapja az üzem a jelzett összeget.

Szeged számára végtelenül sokat jelentene ez, mert még mindig számos dolgozó nő van városunkban munka nélkül.

Ha az építkezést még ebben az esztendőben megkezdhetnék, 1958 júliusától újabb 300 munkással növelhetnék a gyár termelői gárdáját.

Az összeg befektetése azonban nemcsak azért és az árualap növekedése miatt lenne célszerű, hanem azért is, mert a Ruhagyár mindezt gépek importálása nélkül meg tudná oldani, a népközi feltételeket csekély átszervezéssel megteremtene.

Az üzemben várják a fel-ső pénzügyi szervek döntését,

s azt remélik, hogy a 2 millió forintos hitel segítségével Szeged legnagyobb, legtöbb munkást foglalkoztató üzemévé fejleszti a Ruhagyárat. S ha ez sikerülne, egyben az ország második legnagyobb Ruhagyárának is örülhetnének Szegeden.

„Sallaira és Fürstre emlékezz, proletár!...”

»A gyötrelmeknek vége, Nem alkuszunk mi többé már,

Sallaira és Fürstre Emlékezz, proletár!« — idézi emlékeztünkbe a munkásinduló a két hős kommunista mártír emléket.

Huszonöt évvel ezelőtt, 1932. július 29-én Sallai Imre és Fürst Sándor elvtárs, a Kommunista Párt két harcosa életét áldozta a magyar nép szabadságáért.

1932-ben a Horthy-Magyarország az a gazdasági válság mélypontjára jutott. Ehez nap számosok, utcára dobott gyári munkások saját bőrükön érezték a burzsoá demokrácia »áldásait«, a tőkés-földbirtokos, úri Magyarország »gondoskodását«. A gépirából a munkások 47,4 százalékát bocsátották el —, tehát majdnem minden második munkást utcára tettek. A földdel rendelkező dolgozó parasztság helyzete is gyötrelmessé vált, hiszen csak 1931 első felében 12 ezer kisparaszti birtokot árvereztek el.

A nép elégedetlensége kezdett fenyegetővé válni. A polgári sajtóban ijedt hangú cikkek jelentek meg. A Pester Lloyd című lap így siránkozott: »A kétségbeesés, reménytelenség és a megélhetés teljes bizonytalansága annyira megvakíthat embereket, hogy a vörös propaganda készséges eszközeivé válhatnak.«

Az éhez, szenvedő tö-

megek kezdték felismerni, hogy igazi érdekeiket az annyit rágalmozott kommunisták védelmezik. A Kommunista Párt befolyása erőteljesen növekedett az üzemi munkások és a földmunkások körében, miután a párt rendszeresen kiadta illegális lapját és üzemi újságjait.

Az uralkodó osztály megrettent az óriásivá növekedő »vörös veszedelemtől« és mindent megtett, hogy a kommunisták vezetőit elfogja és kivégezze. Sallai Imre és Fürst Sándor ekkor már több mint egy éve vezették az illegális Kommunista Párt harcát. Július 15-én azonban mindkettőjüket elfogták és már július 29-én ki is végezték őket. Ez is mutatja, hogy az uralkodó osztályok milyen ádáz gyűlölettel viseltettek a nép érdekeinek védelmezői, a kommunisták iránt.

Sallai Imre és Fürst Sándor hősként viselkedett a bitófa árnyékában is. A kegyetlen kínzások nem törték meg őket, nem tagadták meg kommunista elveiket. Sallai Imre büszkén és messzehangzóan mondotta: »Ha meghalok, százan és ezren lépnek a helyemre. Az eszme, amelyért éltam és dolgoztam, végül is győzni fog... Közeleg egy szebb és jobb korszak és ez a mi harcaink eredménye lesz.«

Úgy dolgozzunk, hogy méltóan folytassuk azt, amiért ők életüket áldozták...

KÉPEK

TÁPÉ-ról

Van Tápénak, ennek a híres községnek egy új érdekessége. Mégpedig az, hogy a járás községei közül ebben az évben itt épült és jelenleg is itt épül a legtöbb családi ház. A nagy mezőgazdasági munkaidény mellett különösen a legelőszéli új osztagban építkeznek most sokan. A környéken eddig 12 új ház készült el, kilencet pedig most építenek.

Rendkívül nagy a forgalom a falu pontonhidján is. Az emberek igen büszkék erre az alkotásra, s a vidéki ismerősök előtt szívesen emlegetik csak így: a tápéi híd. A világról sem mondánák, hogy csupán egy kis pontonhídacska, hanem a múlt évben ajándékozta meg a községet. Ha kicsi is ez a híd, de sokkal jobb, mint a komposé, kell előtte várakozni, úgy, mint a kompnál, folytonosan jönnek-mennek rajta végnélkül a gabonakévékkel megrakott kocsik és az őrös szekerek.

A tápéi Házilipari Termelőszövetkezet vezetői már »nyakukba« vették az országot. A hortobágyi gyékénymű, lápos, mocsaras területektől kezdve eljutnak most

a Velencei-tó, a kis-alföldi Fertő nádas-gyékény dzsungeléig, a balatonmenti gyékénylőhelyekig mindenhol, ahol csak bőséges gyékényarató kínálatok. Most afféle térképező munkát végeznek, s ha megjönnek az után, a szélrózsa minden irányába »kiröpülnek« a gyékényszedők. Úgy tervezik, hogy az idén is hoznak haza legalább annyi gyékényt, mint amennyit a múlt esztendőben szedtek. Szállítani is jobban, olcsóbban tudnak az idén a tápéi Házilipari Szövetkezet tagjai. Tavaly még egy, most két gépkocsijuk van. Sok szövetkezeti tagnak ugyancsak van most mit csinálnia a mezőgazdaságban is, de azért a szövetkezeti termelést sem hanyagolják el. A gyékényponyvák gyártása mellett most külföldi megrendelők számára is gyártanak lábtörőket, s igen csinos külsejű tápéi szatyrokat.

A községi tanács most fogott hozzá az autóbussz-végállomás kocsiforduló helyének kikövezéséhez. Kétszázötven négyzetméter nagyságú kőburkolatot készítenek. Ezután sokkal gyorsabban indulhatnak az autóbusszok

vissza a városba. Esős időben nem kell negyed, s nem ritkán félórát várakozni a lágytészta módjára ragadó sárban. Újjáépül most a Tolbucin utca kövezete is. Fel-szedik az elcsúszott, szétmálolt köveket, megjavítják az úttestet, s aztán újra lerakják a burkolatot, mert igaz is, sokkal jobb az ilyen dolgokat most nyáridőben elintézni, mint télen a hóban, fagyban, s a sárban vergődni velük.

PERLON BÖRÖNDÖK

A Német Demokratikus Köztársaságban a közelmúltban megkezdtek a perlon bőröndök gyártását. A perlon bőröndök nemcsak tartósabbak, hanem súlyuk is jóval kisebb az eddig gyártott bőröndöknél.

— A hagyományos Wagner-ünnepi játékokat Bayreuthban az idén a »Tristan és Isolda« bemutatójával nyitották meg. Az előadásnak hatalmas sikere volt.

Elutaztak Szegedről román vendégeink

Ion Popescu elvtárs, a Román Népköztársaság nagy-követe és felesége pénteken este a Hungária-szálló rózsaszintermében fogadást adott Szeged város, Csongrád megye politikai, gazdasági, kulturális és társadalmi vezetőinek tiszteletére.

A fogadáson, amely a leg-szívélyesebb, legbarátságosabb légkörben zajlott le, számos pohárköszöntő hangzott el a román és a magyar nép barátságára, a további kapcsolatok elmélyítésének sikerére.

Az est folyamán a vendégeknek két dokumentumfilmet is levetíttek. Az egyik a román parasztság 1907 dicső-séges forradalmi harcáról szólt, a másik a román kultúra egyik büszkesége: Gri-gorescu nagy realista festő-művész pályafutását, műveit mutatta be színes filmen.

Szombaton reggel a Fehértót tekintették meg román vendégeink. Németh Sándor főigazgató vezetésével be-járták a közép-európai-hírű halgazdaságot, valamint a szomszédos madárvilágot, az úgynevezett rezervátumot.

A többnapos szegedi látogatásról a legkedvesebb emlékekkel távozott szombaton Ion Popescu elvtárs és felesége, valamint a kíséretében levő több felelős nagykövetségi munkatárs. Ez a látogatás is megerősítette a román és magyar nép test-véri barátságát, különösen, ha arra gondolunk, hogy Floesti és Szeged immár két éve testvérvárosnak tekintik egymást, s a jövőben még nagyobb és intenzívebb látogatók követik majd a testvéri megnyilvánulásokat.